

Chapucensis

Associació de Modelistes Navals i
Estudis Maritims de Barcelona

SETMANA SANTA a BORD: CABRES, CAMELLS I DEJUNI

La meva "Vivència" - Escrit per En Joaquín Mª Rovira Guàrdia

És hora de deixar el paradís i tornar a la guerra. Quan fa un mes que estem, a la caserna de transeünts, a Las Palmas de La Gran Canària, esperant, ens donen l'ordre d'embarcar cap a Ifni, i cent pessetes per a comprar menjar pel viatge. En el barri del port a corre-cuita, trobem pa, formatge i embotits de baixa qualitat.

Ens apresseem al moll desitjant embarcar tot seguit. Són les deu del matí del dilluns de Setmana Santa. En el petit vaixell que ja coneixem hi estan carregant fardes de provisions i ens cal esperar. Els mariners estan encaixant el carregament fins que les mercaderies sobrepassen la borda de les amurades. A les hores, ho lliguen per assegurar-ho.

Ara ens toca a nosaltres, penso. Som cent vint soldats d'unitats diverses esperant per embarcar. Però l'estona passa i no passa res. Al cap d'una hora apareix un remat de cabres, jo en conto dues-centes, que són embarcades i situades en l'únic espai que queda lliure; la toldilla de popa. Sort que el viatge és curt, unes trenta-sis hores.

Després d'una altra hora embarquen quatre camells, mal acomodats al costat de les cabres. Completant l'operació a migdia nosaltres, sense altre possibilitat, ens situem damunt de la càrrega que sobreix de la borda.

Per fi, desfermen amarres i llisquem fins a sortir a mar oberta.

Passen les hores i el petit navili, cada cop belluga més. La fresca de la nit i el moviment ens fa buscar protecció sota les lones que cobreixen la càrrega. De cop se suavitza el moviment i quedem al pare. El dia és a prop, sortim de sota les lones i a mitja llum veiem davant un petit port desert, una platja amb palmeres encaixat entre turons pelats amb un poble arrapat, pel damunt del port. És el Gran Tarajal, amb la petita badia que ens protegeix del temporal de primavera.

Entre els soldats embarcats, n'hi ha vuit, convalescents, provenint de l'hospital militar de Canàries. Un d'aquests, se li ha obert la ferida. Un caporal i tres soldats el portaran en una barca fins al poble. Allà esperaran l'ambulància que el traslladarà a l'hospital de l'illa.

Mentre es fan els preparatius una petita gernació s'ha anat formant a l'escullera del port. El poble, són una trentena de cases de tova, sense arrebossar ni emblanquinades. Des d'aquí, no distingim detalls de la gent, però ens arriba la remor de les veus i de l'agitació. Passen les hores i no hi ha cap novetat. Cap a les dues de la tarda mengem, sense desig, pa amb mortadel·la i una taronja. A les tres comentem, amb desànim, que el cel s'ha enfosquit de sobte. A les quatre, ens preguntem, que deuen estar fent els nostres companys a terra. A les cinc, no comprenem per què encara no arriba l'ambulància, tot plegat tant hi fa. De cop, se sent un brogit de motor. Són les sis menys cinc minuts. La silueta indefinida del vehicle creua les palmeres i desapareix darrere les cases arran de platja.

Són les set de la tarda i l'ambulància encara no ha marxat. A les set i tretze minuts, contemplem els llums fantasmagòrics del cotxe, entre les palmeres. Mitja hora més tard, la barca torna entre les darreres ombres del cap vespre. Els companys tornen de l'expedició excitats. Parlen de les seves aventures al poble. Un poble sense homes; tots són fora a la cerca de ciutats on trobar feina. Els nostres companys han estat convidats a menjar i a beure en totes les cases. Han acceptat, tant com han pogut, però han hagut de rebutjar moltes més. Mentre menjaven han estat bombardejats a preguntes de tota mena, menjats amb els ulls, abraçats, petonejats i refregats per una munió de dones entre quinze i cinquanta anys. Bé, això és el que han explicat. I, jo m'ho crec.

La nit és humida i la llum amenaçadora. Ens protegim entre la càrrega per a dormir. Al cap d'unes hores, es posa a ploure. M'agafen ganes de pixar. Surto de sota la lona i avanço amb dificultat trepitjant a les palpentes cordes relliscoses fins a arribar a la porta de les bodegues, en obrir-la el moviment de les ones i el bombolleig del vaixell aboquen un gran glop d'aigua dintre de la bodega augmentant fins a uns trenta centímetres l'aigua que ha entrat però que no pot sortir. Per no omplir les botes d'aigua, pixo enfilat dalt de la tassa de la comuna. Quan obro la porta un cop de mar em deixa totalment xop i la cabina de la comuna queda plena d'aigua fins dalt.

El vaixell segueix ancorat al pare, protegit, del temporal de ponent, en la badia del Gran Tarajal. És el tercer dia embarcats. Tinc gana, però el pa i l'embotit no passen. Algun company espavilat ha aconseguit un plat de sopa calenta del cuiner del vaixell, però no n'hi ha per a tothom. El cinquè dia, divendres sant, la pluja ha parat. Surto de sota la lona i miro. No ha canviat res. Al poble no hi ha moviment, sembla un poble abandonat. Solament una figura humana camina per sobre l'escullera. A la tarda, els mariners lleven ancores i ens movem. De fet ens movem molt. La mar no està pas en calma. Dissabte arribem davant la platja d'Ifni, són les onze del matí. L'eufòria ens pren, aviat serem a terra i podrem menjar, beure i dormir en un llit. A les cinc de la tarda s'acosta un vehicle amfibi. L'espera ha estat llarga, però per fi ha arribat el moment de desembarcar. L'amfibi ja és a estribord. Ha començat el desembarcament dels camells. Després desembarquen les cabres. S'ha fet de nit i queden més de la meitat de les cabres a bord. L'operació queda aturada, la nostra eufòria també.

Diumenge de Pasqua. A les set de la tarda, per fi desembarco. Baixo del vaixell, per una escala de corda sobre la coberta de l'amfibi, que belluga de mala manera. El trajecte fins a la platja és accidentat, el mar està agitat, cada bordada és una dutxa completa.

Arribo a peu a la caserna, amb els tres companys. Ningú ens espera, ningú ens dóna la benvinguda. Per sopar mengem el ranxo, que avui ens sembla exquisit i ens gitem sense esma, després de deixar la roba penjada, perquè s'eixugui, als peus del llit. Ha estat la setmana santa més estranya que podia imaginar, sense oficis, ni via Crucis.